

Η Θυσία μιας μάνας στη Νότιο Κορέα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ομαδική Βάπτιση νέων Κορεατών

Μισάνοιξε δειλά την πόρτα του Γραφείου του Ιεραποστολικού Κέντρου και στάθηκε αμήχανα Ξαφνιαστήκαμε. Αύτη ή τόσο αυθόρμητη φοιτήτρια και Κατηχήτριά μας, που τόσο άνετα φερόταν πάντα, τι έπαθε σήμερα;

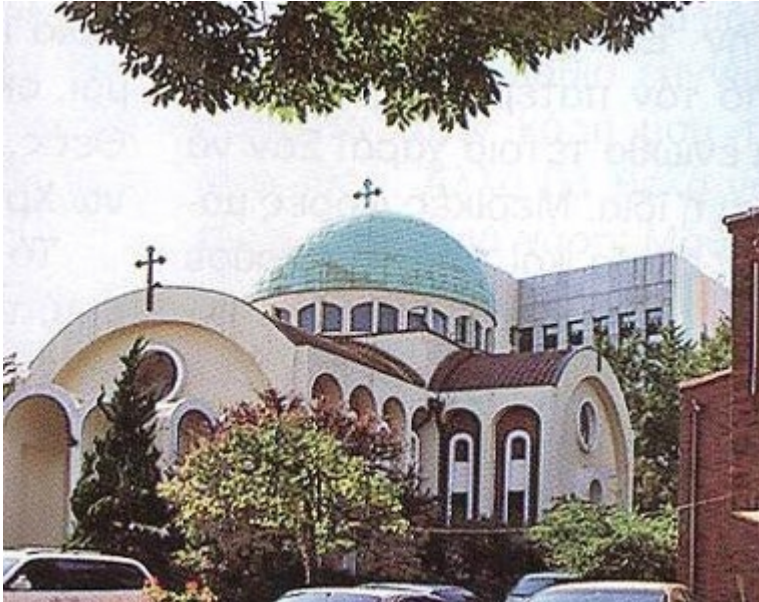
- Ε, τί συμβαίνει, Θ.;

- Ανιόν Χασιμνικά! Χαιρέτησε με ασυνήθιστη επισημότητα. Ξέρετε... Η μητέρα

μου... Κόμπιαζε.

- Τί; Έπαθε τίποτε;

- Ήρθε να σας δει.

*Ο Ιερός Ναός Αγίου Νικολάου στην Σεούλ, πρωτεύουσα της
Νοτίου Κορέας*

- Ω, μεγάλη μας χαρά! Που είναι; Προχώρησα προς την πόρτα. Μιά ευγενική κυρία έσπευσε να χαιρετήσει με την βαθιά πατροπαράδοτη κορεάτικη υπόκλιση. Μίλησα πρώτη;

- Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω. Ήθελα από καιρό να έχω κάποια ευκαιρία να σας γνωρίσω και να σας συγχαρώ για την καλή σας κόρη. Περάστε, καθίστε.

Φανερή η συγκίνησή της.

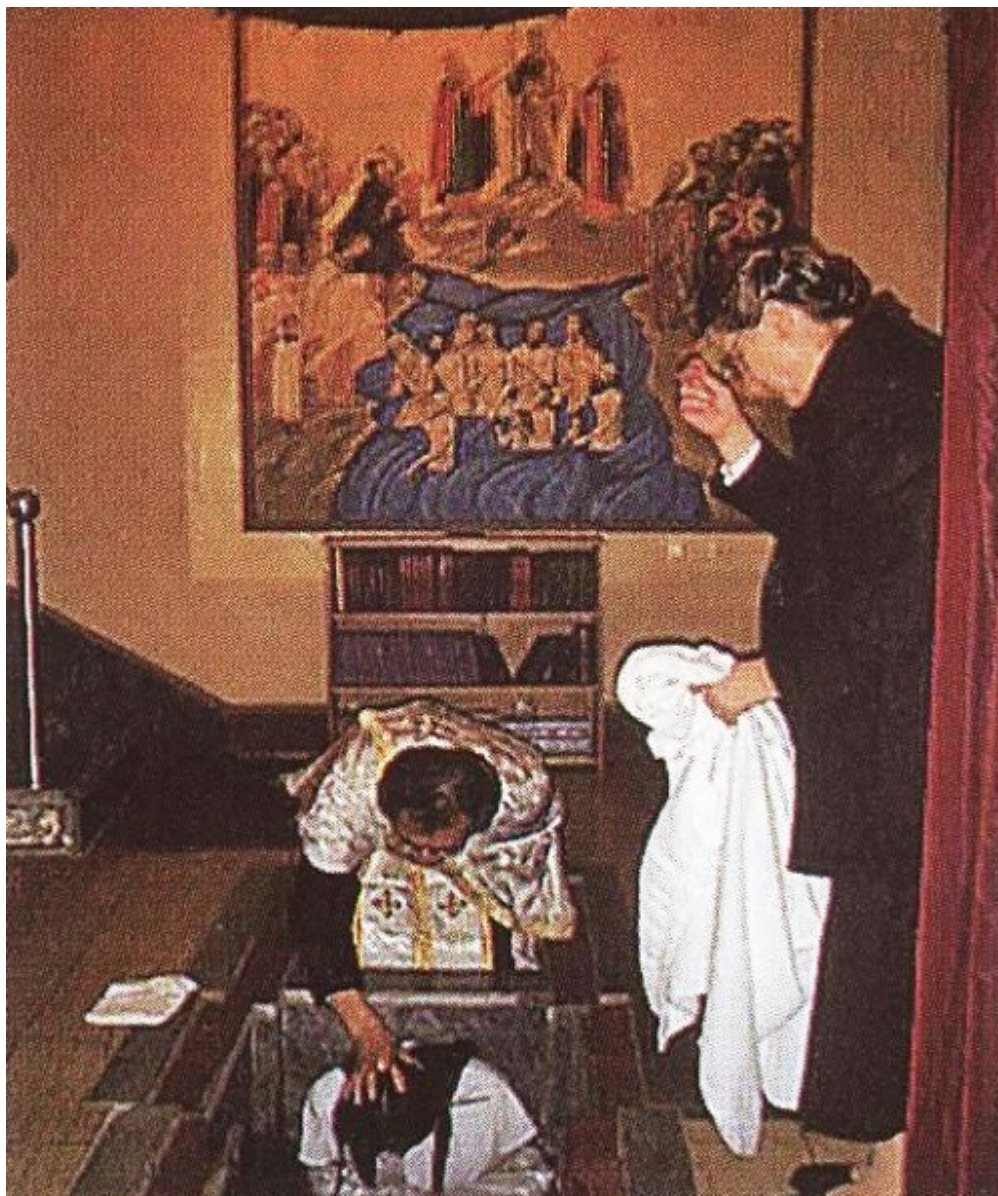
- Έμενα να με συγχωρείτε, πρέπει να κατέβω στην αίθουσα να τελειώσω κάτι για τα κατηχητικά, προφασίστηκε η Θ. κι αποτραβήχτηκε.

- Ήρθα να σας ευχαριστήσω, άρχισε η μητέρα της. Γιατί στην Εκκλησία σας το παιδί μου βρήκε τον Θεό. Εγώ, όπως θα σας έχει πει η Θ., δεν έχω θρησκεία. Στα χαρτιά, δηλαδή.

Γιατί Τον πιστεύω με όλη την ψυχή μου.

Σειρά μας να πέσουμε σε άμηχανία.

- Δηλαδή; έκανα να ρωτήσω.

Το Ιερόν Βαπτιστήριον της Ιεραποστολής στην Σεούλ

Φαινόταν ότι ήρθε αποφασισμένη να πει πολλά. Με όλη την συστολή, που έχουν οί Κορεάτισσες της ηλικίας της όταν απευθύνονται σε ξένους, αλλά και βιαστικά-βιαστικά, σαν να φοβόταν μήπως δεν προλάβει, συνέχισε:

- Στην πατρική μου οικογένεια κανείς δεν πίστευε στον Θεό. Εγώ όμως, από παιδάκι ήθελα πολύ να μάθω γι' αυτόν. Δεν θυμάμαι που και πότε πρωτάκουσα για τον Ιησού Χριστό. Κάποτε έμαθα πως όσοι τον πιστεύουν και τον αγαπούν λέγονται Χριστιανοί. Από τότε συνέχεια σκεπτόμουν: «Σαν μεγαλώσω θα γίνω κι εγώ Χριστιανή».

Και πράγματι, όταν μπόρεσα να έχω κάποια δυνατότητα κινήσεως, άρχισα να πηγαίνω στην Εκκλησία που ήταν στην γειτονιά μας. Εκεί μιλούσαν πολύ από την Αγία Γραφή. (ήταν προτεσταντική εκκλησία). Μάθαινα με δίψα. Αλλά, δεν πρόλαβα...

Άφησε στην μέση την φράση της. Η συγκίνηση της έκοβε την φωνή. Έσκυψε το κεφάλι. Κατάλαβα.

- Παντρευτήκατε; ρώτησα.

- Ο πατέρας μου με πάντρεψε πολύ μικρή. Καλός ο άντρας μου. Αλλά βουδιστής. Ούτε ν' ακούσει την λέξη Χριστός. Μου απαγόρευσε να ξαναπάω στην Εκκλησία. Πόνεσα Έκλαψα. Ύστερα.. ήρθαν τα παιδιά, οι ευθύνες, ο κόπος της ζωής. Έχασα κάθε ελπίδα να γίνω Χριστιανή, αλλά βαθιά μέσα μου ένιωθα να πιστεύω στον Θεό. Και Του μιλούσα. Έκανα πάντα με τον δικό μου τρόπο προσευχή.

- Κι η κόρη σας; βιάστηκα να ρωτήσω. Αν θυμάμαι καλά, είχε φέρει συγκατάθεση του πατέρα της για να βαπτισθεί Πώς έγινε αυτό;

Το πρόσωπο της μάνας φωτίστηκε.

Το Ορθόδοξο Ιεραποστολικό Κέντρο στην Σεούλ

- Σωστό θαύμα! απάντησε χαρούμενα. Στην Εκκλησία σας ερχόταν κρυφά από τον πατέρα της. Εγώ το ήξερα. Κι ένιωθα τέτοια χαρά! Σαν να' ρχόμουν κι η ίδια. Μερικές φορές μάλιστα, την έβαζα και μου ιστορούσε αυτά που της μαθαίνατε στην κατήχηση. Σαν μου είπε, όμως, πως χρειαζόταν η έγκριση του πατέρα για να βαπτισθεί, σκοτείνιασε η ψυχή μου. Και το παιδί φοβόταν. Αποφασίσαμε να του το πει πρώτα αυτή. Τί ήταν αυτό! Θηρίο έγινε. Όχι συγκατάθεση για Βάπτισμα δεν της έδωσε, μα και της απαγόρευσε να ξαναπατήσει στην Εκκλησία.

Τί μαύρη νύχτα περάσαμε κι εκείνη κι εγώ! Την ένιωθα στη δίπλα κάμαρα να κλαίει ασταμάτητα. Πονούσα μαζί της. Κλαίγοντας κι εγώ, έψαχνα να βρω κάποιο δρόμο να προσπαθήσουμε πάλι.

Το πρωί, καθώς την ξεπροβόδιζα για το σχολείο, της είπα: «Σταμάτα να κλαις. Σαν σχολάσεις, πήγαινε κατ' ευθείαν στην Εκκλησία σου· προσευχήσου πολύ. Κι άσε να μιλήσω κι εγώ στον πατέρα σου».

Είπα στην κόρη μου να προσευχηθεί. Αλλά μήπως έκανα κι εγώ τίποτε άλλο εκείνη την ήμερα; Τί; Μάνα είμαι, σκεφτόμουν. Δεν θα με άκουγε ο Θεός, επειδή εγώ δεν πρόλαβα να γίνω Χριστιανή;

Το βράδυ, σαν γύρισε ο άντρας μου, του ζήτησα να του μιλήσω. Απόρησε, αλλά κάθισε να με ακούσει. Άρχισα σαν κάποιος άλλος να μου' βαζε τα λόγια στα χείλη. Του είπα πόσο τον ευγνωμονώ, γιατί είναι τόσο καλός σύζυγος και πατέρας. Τον ευχαρίστησα με όλο το δικό μας κορεατικό «πρωτόκολλο» για τις χαρές που έχει δώσει σ' έμένα. Κι ύστερα, μ' ένα θάρρος που κι εγώ δεν ξέρω ποιος μου δινε, του μίλησα για τον ένα και μοναδικό μου πόνο: για την πρώτη εκείνη, όταν παντρευτήκαμε, απαγόρευση του να ξαναπάω στην Εκκλησία. Και κατέληξα: «Εγώ, όπως καλά ξέρεις, τήρησα απαράβατα την εντολή σου. Αλλά τώρα, για χάρη σ' το ζητώ, σε ικετεύω: γιάτρεψε μου τον δικό μου πόνο, αφήνοντας την κόρη μας να γίνει Χριστιανή».

- Το' πα έτσι καθαρά, το καταλαβαίνετε; υπογράμμισε συγκλονισμένη η ηρωϊκή μητέρα.

- Πάλευα, συνέχισε. Ως μάνα, είχα δώσει την ζωή στο παιδί μου. Τώρα, πάλι ως μάνα, ήθελα να του δώσω την δυνατότητα να βρει εκείνη την άλλη ζωή, την «αιώνια», που λέει το Ευαγγέλιο.

Τα είχαμε χάσει. Με κόπο συγκρατούσαμε τα δάκρυα μας. «Κύριε, Κύριε...». Πού να' βαζε ο νους μας τί πόνος και τί αγωνία κρυβόταν πίσω από εκείνη τη «συγκατάθεση πατρός», που πριν από λίγα χρόνια μας είχε φέρει η Κορεατοπούλα, μαθήτρια Λυκείου τότε, προκειμένου να βαπτισθεί.

- Κι εκείνος; πως αντέδρασε; ρώτησε ο Κορεάτης Γραμματεύς της Κοινότητός μας.

Ολόχαρη τώρα η αγωνίστρια μητέρα συνέχισε:

- Ω, έγινε θαύμα! Λέξη δεν είπε. Ούτε θύμωσε πιά, μου φαίνεται. Έσκυψε το κεφάλι κι έμεινε ακίνητος. Σαν κάτι να γινόταν μέσα του. Δεν κατάλαβα πόση ώρα πέρασε έτσι. Προσευχόμουν με όση δύναμη είχα. Ωσπου, σηκώθηκε, έβγαλε το στυλό του

και μου ζήτησε το χαρτί, που έπρεπε να υπογράψει για τη Βάπτιση!

Μας είχε κοπεί ή ανάσα. Εκείνη, όμως, είχε κάτι ακόμα να μας πει:

– Σας είμαι βαθιά ευγνώμων, που διδάξατε στην κόρη μου την πίστη στον Θεό. Αλλά θα΄ θελα να σας ζητήσω ακόμη μια χάρη: Μάθετε την να τον αγαπήσει πολύ. Για να ζήσει πραγματικά ευτυχισμένη.

Τέτοιος πόνος και πόθος μάνας, ποιόν από μας δεν χρεώνει;

Πηγή: *Μαρίας Σπυροπούλου, Πόνος και πόθος μάνας (από τα θαύματα της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Νότιας Κορέας), Περιοδικό Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής «Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός», Αρ. Φύλ. 72, σελ. 222-225, Θεσσαλονίκη, Ιανουάριος-Μάρτιος 2008*

Διακόνημα: Όσοι επιθυμούν να στηρίξουν το έργο της εξωτερικής Ιεραποστολής στην Κορέα μπορούν να καταθέσουν την αγάπη τους σε ένα από τους παρακάτω τραπεζικούς λογαριασμούς του Συνδέσμου Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής «Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός» σημειώνοντας: «για το Ιεραποστολικό Κλιμάκιο της Κορέας»:

Εθνική Τράπεζα: 235-296004-49

Alpha Bank: 479-002101-029168

Τράπεζα Πειραιώς: 5231-013724-415